

Volume apărute:

Ciclul Winnetou

1. Winnetou vol 1- Omul preiilor
2. Winnetou vol 2- Detectiv
3. Winnetou vol 3- Testamentul
4. Old Surehand
5. Secretul lui Old Surehand
6. Secretul țigăncii
7. Insula giuvaerelor

Ciclul Satan și iscariotul

1. Capcana (Cetatea de stâncă)
2. Omul cu 12 degete
3. Răzbunarea

Ciclul În țara leului de argint

1. Leul răzbunării
2. La turnul Babel

În pregătire:

Ciclul În țara leului de argint

3. Sub aripa morții
4. Prăbușirea
5. Cacealmaua (Prințul petrolului)
6. Testamentul incașului
7. Caiman (Căpitanul Caiman + Surcouf corsarul)
8. Corcitura (Mustangul negru)

Karl May

LA TURNUL BABEL

Autor: Karl May

Titlu original: Im Reiche des silbernen Löwen - 2

Titlu: La turnul Babel

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2018

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

ISBN 978-973-701-740-6

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAY, KARL

La turnul Babel / Karl May. - București : Dexon, 2018
ISBN 978-973-701-740-6

821.112.2

Capitolul 1 La Turnul Babel

A doua zi pornirăm călare spre turnul din Babilon, numit acum de beduinii de acolo Birs Nimrud.

De la Bagdad până la Hilla sau Hilleh – cum i se mai zice – se socotesc trei zile de drum. Cu armăsarii noștri nu era nevoie de atât, de aceea ne gândirăm să lăsăm arșița să se potolească și, după ce ne luarăm rămas-bun de la gazdă, pornirăm în susul fluviului și trecurăm podul peste Tigru, dincolo, pe malul celălalt.

De aici ne mai aruncarăm încă o dată o privire înapoi. Orașul strălucea în bătaia soarelui, pe stânga se vedea grădina publică, șinele tramvaiului cu cai și clădirea unde se făcea carantina; venea apoi Cetățuia și, aproape de mal, palatul guvernatorului. Pe dreapta erau mahalalele și vechiul Mostansir. De aici se întindea apoi îngrămădirea de case dominate de minaretele și turlele geamiilor, deasupra cărora plutea un văl de abur și pulbere, propriu Bagdadului.

Cotirăm spre canalul Oșah și după ce-l depășirăm, înaintea ochilor apăru... pustiul.

Da, pustiul. De unde până mai adineauri nu aveam altă priveliște decât grădini în floare și pomi încărcăți cu fructe minunate, acum ochiul nu vedea altceva decât un pustiul care părea nemărginit și nu se sfârșea decât la malul Eufratului.

Prin acest pustiul ducea drumul nostru, mai întâi la hanul Assad, apoi la hanul Bir Nust, unde am ajuns cu puțin înainte de a se însera. Ca să rămânem peste noapte în han nu putea fi vorba, din cauza ploșnițelor. Ne-am oprit numai ca să adăpăm caii, apoi am mai mers o bucată de drum, am descălecat, ne-am prionit caii și neam întins păturile ca să ne culcăm.

Nu întâlnisem până atunci nici un pelerin șiit și nici vreun transport de cadavre, totuși Halef îmi zise, când ne așezarăm jos, unul lângă altul.

— Sidhi, nu simți nimic? Mie îmi miroase ca atunci când zăceam în duhoarea ciumaților caravanei morții.

— Ai dreptate. Se vede însă că amintirile înrăuresc asupra nervilor noștri, i-am răspuns eu. Parcă văd și acum caravana morții înaintea ochilor și impresia e atât de puternică încât îi simt și mirosul. Era groaznic! Nu e deci de mirare că ni se pare că simțim și acum în nări mirosul de cadavru, care ne-a urmărit multă vreme.

Caravana morții, *Karwan el amwat*, cum îi zice beduinul, ce să fie asta?

Voi răspunde pe scurt la întrebare: Mahomedanul șiit e încredințat că orice musulman, care face parte din această sectă religioasă și al cărui cadavru e îngropat în Kerbela sau Nedșef, intră după moarte de-a dreptul în rai. După

cum am mai spus, adepții islamului se împart în sunniți și šiiti. Cuvântul „sunna“, care înseamnă, „drum“ sau „direcție“, reprezintă, pe lângă *Coran*, principalul izvor de prescripții religioase și îndrumare în viață. De asemenea sunniții se deosebesc de ceilalți mahomedani prin credința pe care, o au că trei dintre califi - Abu Bekr, Omar și Othman - sunt într-adevăr urmașii, adică se trag de-a dreptul din Profet. Acestei secte îi aparțin aproape toți musulmanii cere trăiesc în Africa, chiar și în Egipt, Turcia, Siria și Arabia.

„Șiia“ înseamnă, în limba arabă, „să iei partea“. Șiiții neagă pe cei trei califi, amintiți mai sus și nu recunosc demnitatea de calif decât lui Ali și urmașilor săi. Sunt răspândiți mai ales prin Persia și India, pe când în alte țări apar numai arareori. Numărul lor este apreciat la douăzeci de milioane, pe când sunniții sunt peste două sute de milioane.

Șiții consacră lui Ali și descendenților săi, dar mai cu seamă celor doi fii, Hassan și Hussein, o atât de mare și exagerată adorație încât îi socotesc reîncarnarea lui Allah. Deși nu vor să recunoască pe față, au falsificat învățăturile de origine ale religiei lor, introducând printre ele altele mistice și fanteziste și susținând că sunniții trebuie nimiciți și prigoniți mai mult încă decât creștinii și evreii. De aici ura de veacuri între sunniți și šiiti, luptele sângeroase dintre ei.

Mult, foarte mult sânge s-a vărsat; s-au petrecut scene de o cruzime atât de cumplită, încât nu se pot descrie și ura nu s-a stins nici până în ziua de astăzi. Mocnește mereu și izbucnește la cel dintâi prilej.

Se înțelege de la sine că aceasta se petrece mai mult acolo unde sunniții și šiiti trăiesc la un loc, mai ales în provincia de graniță Irak Arabi și orașele sfinte ale šiitilor Nedșef Ali și Kerbela, din apropierea Bagdadului.

Cel dintâi și-a luat numele de la lacul Nedșef și i se mai zice Meșhed Ali, adică mormântul lui Ali, deoarece acesta a fost îngropat acolo. E așezat la vreo cincizeci de kilometri la sud de ruinele Babilonului, unde te poți duce trecând și prin satul Kefil; aci se află și mormântul profetului Ezechiel.

Kerbela sau Meșhed Hussein, adică mormântul lui Hussein, e capitala unui sangeac, numără peste șazeci de mii de locuitori și pare să întrecă Bagdadul în ce privește bogăția.

E legat de malul Eufratului printr-un canal și formează principalul loc de pelerinaj al šiitilor, care îl socotesc și mai sfânt decât Nedșef Ali.

N-am intenția să descriu primele lupte dintre šiiti și sunniți, nici moartea lui Ali și a celor doi fii ai săi, Hassan și Hussein. E de ajuns să amintesc că, după cum vom vedea, aniversarea morții lui Hussein se comemorează cu mare alai și credința locuitorilor este că oricine dintre ei va fi îngropat într-unul din aceste două orașe se duce de-a dreptul în rai.

Doriția cea mai fierbinte a fiecărui șiiit e deci să se poată odihni în acest pământ sfânt. Dar fiindcă partea cea mai mare dintre ei e răspândită în Persia și India și transportarea cadavrului e foarte costisitoare, numai cei foarte bogați pot avea parte de această favoare după moarte. Săracul trebuie însă să se transporte singur, adică își ia rămas-bun pentru totdeauna de la ai săi

și pornește cerșind din loc în loc, îndurând chinuri grozave, spre ținta îndepărtată a vieții sale, ca să aștepte acolo moartea.

Aceste peregrinări se fac în orice timp al anului și pe anumite căi care par să fie cele mai scurte și hotărâte chiar de ocărnuire.

Drumurile acestea se aseamănă cu un sistem de ape curgătoare. Ținutul e foarte întins. Toate aceste „trasee“ duc însă la un punct central, unde caravanele cu pelerini se unesc ca să pornească mai departe ca un șuvoi.

Și nu sunt numai oameni vii ci și trupurile morților care vor fi îngropați în locurile sfinte. De luni de zile pe drum, ele exală un miros puternic, răspândit de orice adiere a vântului până departe. Nu e deci de mirare că stafia ciumei urmărește pas cu pas aceste caravane, care transportă în același timp sumedenie de cadavre în descompunere.

De aici și-au luat numele de *Karwan el amwat* - Caravana morții.

Numărul pelerinilor crește când se apropie aniversarea morții lui Hussein. Sosesc atunci caravane de indieni, afgani, beludșeni și persani din șesurile Iranului. Vapoare cu pelerini vii și cadavre vin din depărtări, căci drumul din India pe apă e mai scurt decât pe uscat.

Să încerce numai un european să se urce pe un astfel de vapor! Din pricina mirosului pe care-l răspândește până departe, toate vasele îl evită și nasul unui european n-ar putea îndura putoarea aceea grozavă. Aceia care însoțesc cadavrele susțin însă că mirosul pe care îl simt e acela al raiului.

Când un šiit a lăsat cu limbă de moarte ca trupul lui să fie îngropat în locurile sfinte, cadavrul rămâne uneori luni întregi pe loc până să-l pornească. Pe urmă, drumul prin căldurile acelea grozave, încet și cu anevoie, face să crape coșciugele, iar părurile în care sunt înfășurate cadavrele, putrezesc.

Omul obișnuit, când vede de departe un astfel de alai, se abate cu spaimă din calea lui și numai șacalii și tâlharii beduini se furișează până la el; cei dintâi atrași de mirosul de descompunere; ceilalți ispitiiți de comorile pe care le duce cu sine caravana, pentru a le preda apoi, la sfârșitul călătoriei, păzitorilor mormintelor.

Aceste comori sunt alcătuite din vase împodobite cu pietre scumpe, stoffe pe care s-au cusut mărgăritare de mare preț, unelte și arme de aur, bulgări de aur și argint, amulete neprețuite; de asemenea, imitații din metale scumpe ale mădularelor bolnave, prin care cel ce le-a făcut căuta tămăduire.

Toate acestea sunt duse la Kerbela și Nedșef Ali pentru ca să fie ascunse în beciurile mormintelor.

Ca să amăgească pe hoți sunt puse tot în niște sicrie, dar hoții au aflat șiretlul și nu se mai lasă păcăliți. Scormonesc toate sicriile până ce le găsesc.

După atac, rămâne pe câmpul de luptă un morman de animale împușcate și oameni uciși sau, răniți, sicrie golite și cadavre descompuse. Toate acestea îl determină pe călătorul pe care-l duce drumul pe acolo, să ridice brațele spre cer și să exclame îngrozit:

— *Allah ia Allah și bikab' bib șar irrahs!* - Doamne, Doamne, ți se face părul măciucă!

Aceste priveliști de groază, ale morții și distrugerii, există și pe apă. Vasele cu pelerini vin din Șat el Arab în Eufrat prin brațul Semwat și de la Bahr-i-Nedșef, adeseori în adevărate flote. Pe coverta și înăuntrul corăbiei, zac vii și morți laolaltă. Ce atmosferă de iad domnește aici, își poate oricine închipui. Pe canaluri pândesc beduinii puternicului trib Elbu-tesir, ca să captureze corăbiile; fiecare din ele trebuie să plătească sume enorme, altminteri sunt jefuite și toți cei în viață, aflați pe bord, măcelăriți până la cel din urmă.

Să nu se creadă însă că, odată ajunși la locurile sfinte, pelerinii se pot socoti scăpați. Acum începe tocmeala cu imamii moscheilor, care nu știu ce e îngăduința. Cu cât mai bogat a fost mortul și cu cât mai aproape de sfânt a vrut să fie îngropat, cu atât crește și suma cerută rudelor care l-au adus.

Nici bieților pelerini nu le e ușor să ajungă în pământul sfânt. Li se ia tot ce brumă mai au. Deprimați, istoviți trupește și sufletește, rătăcesc de colo până colo, flămânzi și însetați și prea puțini din ei reușesc să fie primiți pentru scurt timp într-una din instituțiile de binefacere atât de laudate pe nedrept.

Nu e de mirare că se întâmplă și aici ca omul să devină ceea ce se numește fiară. Despuiați de orice bunuri pământești, luptând cu moartea, care îi pân-dește din pricina lipsurilor, sunt în stare de orice, ca să scape de ea, sau cel puțin s-o amâne. Prin tâlhării și crime trebuie să obțină ce nu li se dă de bunăvoie și se întâmplă astfel că în aceste lăcașuri sfinte să nu mai fie nimeni sigur de viața lui. Când din gloata aceasta de mii și mii de beduini moare numai un sfert, se zice că a fost „un an bun“.

Datorită marilor ofrande ca și lăcomiei preoților, Nedșef Ali și Kerbela par să adăpostească averi neînchipuite și trec drept cele mai bogate orașe ale Orientului.

Cupola moscheii de pe mormântul lui Ali se numește Kuhr-i-Ser¹; pardo-seala este făcută din lespezi de aur curat și în subteranele ei zac comori de o valoare ce nu se poate închipui.

În Kerbela se zice că ar fi și mai și Cupola de aur a unei moschei ia ochii pelerinilor încă din depărtare. Celui care poate găsi acolo un loc de mormânt i se iartă toate păcatele și se duce de-a dreptul în al șaptelea cer.

În timpurile din urmă s-a interzis caravanei morții să treacă prin localități populate, înainte însă străbătea întreg Bagdadul. Intra prin poarta de răsărit și ieșea pe cealaltă. Cum dispărea, ciuma își împrăștiă duhoarea peste orașul califilor. Molima se dezlănțuia cu furie și mii de inși cădeau victimele nepăsării mahomedanilor, care se scuzau spunând că: „Totul e scris în cartea vieții“.

În anul 1831, orașul avea peste o sută de mii de locuitori. Când s-a apropiat marea caravană de știți, de astă dată mult mai mare și deci mai primejdioasă, europenii de seamă ai orașului s-au dus la pașă ca să-l roage să interzică intrarea ei în Bagdad.

Toate stăruințele lor au fost însă zadarnice. Tot ce putură obține, a fost ca molahii² să fie întrebați. Iată ce hotărâră aceștia:

„*Cererea creștinilor păcătuiește împotriva Coranului. Dacă ciuma îi curăță, foarte bine o să le facă, fiindcă sunt niște necredincioși. Dacă mor în același timp și musulmani, înseamnă că așa a fost voia lui Allah; doar El cunoaște ceasul din urmă al dreptcredincioșilor care se vor duce de-a dreptul în cer.*

Deci, nu se poate interzice caravanei să străbată orașul“.

Rezultatul a fost că ciuma s-a întins cu o repeziciune fulgerătoare, făcând mii de victime pe zi. În cele din urmă, nu se mai putu pridi cu îngroparea leșurilor; putrezeau în stradă și prin case, împrăștiind miasme care păreau că străbat prin ziduri și împuțeau aerul, făcând mereu noi victime.

O liniște mormântală se întinse peste orașul acesta nenorocit. Nu se mai auzea nici un muezin chemând norodul la rugăciune din minaretele geamiilor. Nu mai exista negoț, nimeni nu mai vindea, nimeni nu cumpăra. Brutarii dispăruseră, sacagiii zăceau toți în pământ. Puteai să dai oricât, nu găseai nimic de mâncare - stafia foametei umbla din casă în casă ca să ajute molimei să distrugă ce mai rămăsese în viață.

Culme a dezastrului: Tigru! se umflă, apa trecu printre zidurile de lut și inundă orașul. Într-o singură noapte, cinci mii de case au fost înghițite de valuri.

Când apele se retraseră, tot pământul rămase o mocirlă; moartea își făcu încă multă vreme mendrele și când încetă, două din trei părți ale orașului plătiseră cu viața lor hotărârea molahilor.

Mai târziu s-au schimbat lucrurile. Midhat pașa, mai ales, a stârpit, pe cât i-a fost cu putință, aceste obiceiuri. Caravana morții n-are voie să intre în oraș, ci e obligată să treacă în toată graba podul de la nord.

Pe când mă aflam cu Halef întâia oară în Bagdad și priveam la trecerea unei astfel de caravane, acesta duse la nas un colț al turbanului, căci îl îneca duhoarea. Unul dintre persani îl văzu și veni spre noi.

— *Sak* - câine, pentru ce îți astupi nasul? se răsti el.

Cum Halef nu înțelegea încă limba, răspunsei eu în locul lui:

— Nu cumva crezi că putoarea leșurilor astea e o mireasmă a raiului?

Persanul mă privi disprețuitor și zise:

— Nu știi că scrie în *Coran*: Osemintele drept-credincioșilor miros a smirnă, trandafir, iasomie, mosc, ienupăr și levănțică?

— Cuvintele acestea nu sunt din *Coran*, ci în pendnamehul lui Ferrid Eddin Attar; ține minte! Și-apoi de ce v-ați legat și voi nasurile și gura dacă e așa?

— Ceilalți, eu nu!

— Atunci ceartă-i pe ai tăi întâi și pe noi fă bunătața și ne lasă în pace.

— Ești trufaș, omule! Ești pesemne sunnit. Ați făcut să sufere pe adevăratul Calif și feciorii săi; să vă pedepsească Allah cu focul gheenei!...

1 În limba persană: Muntele de aur (N.red.).

2 Marii preoți (N.red.).

Ne întoarse spatele cu un gest disprețuitor al mâinii și se îndepărtă.

Aveam o pildă vie de ura care domnea între sunniți și șiiți. Omul acesta cuteza să ne înfrunte chiar în mijlocul a mii de sunniți; ce trebuie să fie în localitățile locuite de șiiți, când dau de un sunnit!

Vreau să mai redau o întâmplare care să exemplifice această ură plină de fanatism.

Noi, adică arheologul Lindsay, prințul persan Arghir Mirza, Halef și cu mine, urmam, cu ani în urmă, împreună cu alții, caravana morții, a cărei duhoare se mai simțea și atunci, deși trecuse cu o zi înainte. Aveai impresia că te afli într-o cameră de spital neaerisită, plină de bolnavi de vărsat.

Întâlneam uneori câte un pelerin istovit, rămas în drum, sau un grup de șiiți care încărcaseră în spinarea unui biet măgăruș câteva cadavre ce exalau un miros îngrozitor.

La marginea șoselei văzurăm un cerșetor gol, cu un șorțuleț în față. Își manifestase durerea pentru uciderea lui Hussein într-un chip respingător brațele și coapsele erau numai răni de cuțit, iar pulpele, gâtul, nasul, bărbia și buzele pline de cuie lungi. În pânțele și șolduri erau înfipte cârlige de fier de care atârnau greutateți mari. Celelalte părți ale corpului erau acoperite de ace și în pielea rasă a capului își făcuse creștături adânci. Printre degetele picioarelor și ale mâinilor își trecuse un băț; nu era o pârțicică a trupului care să n-aibă o rană dureroasă.

Sunt un om sănătos și voinic care pot îndura, fără să-mi pese, foamea și setea, căldura sau frigul și orice fel de munci, dar o astfel de schingiuire a corpului meu m-ar fi dat repede gata. Văzusem, nu e vorbă, altele și mai grozave la fachirii indieni și știu că fanatismul religios te face să rabzi dureri neînchipuite.

Unii cercetători atribuie această rezistență fizică, sugestiei și hipnotismului.

Am vrut să întorc capul, că să nu mai văd trupul acesta însângerat pe care roiau muștele și țânțarii, dar cerșetorul ne ieși înainte și întinse mâinile, milogindu-se:

— Dirigha Allah, vaj Mohamed. Dirigha Hassan, Hossein!

Era groaznic la vedere! Nu simții însă nici un fel de milă pentru el, ci îmi venea să-i trag vreo câteva palme în loc de pomană. Ce prostie, ce nebulie să-ți faci singur astfel de suferințe pentru moartea unui om - căci Hussein nu fusese altceva decât un om ca toți oamenii. Și dobitocul ăsta se credea un sfânt care o să intre de-a dreptul în rai după moarte, iar aici pe pământ, vrednic de milă și respect!

Prințul, om bogat, aruncă un tuman de aur cerșetorului.

— *Allah hasdagad* - Dumnezeu să te binecuvânteze! mormăi el.

Lindsay bagă mâna în buzunar și-i întinse câțiva piaștri.

— *Subhalan Allah* - Dumnezeu e milostiv, mormăi cerșetorul mai puțin recunoscător.

Eu îi dădui numai un piastru. „Sfântul“ păru la început nedumerit, pe urmă strigă după mine indignat:

— *Azdar* - calicule!

Apoi repezind cuvintele, urmă:

— *Azdari, pends azdarani, deh azdarani, hezar azdarani - lek azdarani* - ești un zgârcit, ești cinci zgârciți, ești zece zgârciți, ești o sută de zgârciți, ești o mie de zgârciți, ești o sută de mii de zgârciți...

Călcă piastrul în picioare, îl scui pă cu scârbă și păru atât de infuriat încât nu știam: să rād ori să mă supăr? Halef însă, care nu putea să rabde o insultă, fie la adresa lui, fie la a mea, mă întrebă cu ciudă:

— Sihdi, nu înțeleg ce spune. Ce înseamnă *azdar*?

— Zgârcit sau calic.

— *Allah! Allah!* Și cum se zice în persană, prost?

— Bizaman.

— Dar mojiç?

— Djaf.

— Mulțumesc, Sihdi.

Se întoarse acum spre șiiit, ridică mâna, îi ținu palma în față, și-o șterse de pantaloni - ceea ce e o mare insultă pentru un oriental și îi strigă:

— Bizaman, bizaman, djaf, djaf, djaf!

Ce-a urmat, nu se poate descrie. „Marturul“, „sfântul“ își deschise pliscul și din el porni un potop de înjurături cu neputință de redat.

Deși trecuseră ani de atunci, vedeam parcă și acum scena înaintea ochilor. Zâmbii fără să vreau, mă înfășuram în pătură și adormii cu capul pe gâtul armăsarului meu.

M-am trezit de-abia când am simțit răcoarea dimineții pătrunzându-mă. Deoarece nu aveam nici apă pentru adăpat caii, încălecarăm și pornirăm spre hanul Iskenderijeh, unde știam că o vom găsi din belșug. Caravanseriurile acestea din Bagdad și ruinele Babilonului sunt toate la fel. Au fost zidite pentru pelerini de către persani și alcătuiesc mici fortărețe înconjurate de ziduri ea să poată ține piept atacurilor beduinilor. Deasupra porții se află un turn înalt din care se poate vedea până departe, în pustiu. Printr-o poartă grea intri în curtea hanului, unde sunt înșirate pe toate laturile odăile. La mijloc se ridică o platformă pe care dorm călătorii peste noapte și care slujește în același timp ca loc de rugăciune. În fund sunt grajdurile pentru cai și cămile.

La han nu se plătește nimic pentru timpul cât stai acolo, dar dacă ai nenorocirea să dea peste tine o caravană a morții și o iei la fugă, fie că te-ai duce chiar la Polul Nord, duhoarea te urmărește până acolo.

Ajunserăm după două ceasuri de drum la caravansera și trecurăm prin poarta larg deschisă. Curtea era destul de mare ca să încapă în ea sute de oameni și animale, în acea zi, însă, era pustie. Puținii oameni care se aflau acolo se uitau cu ochii zgâiți la armăsarii noștri și se înghesuiau care mai de care să-și exprime admirația.

Dădai supraveghetorului un bacșiș ca să ne scape de nepoftiți și descălcarăm lângă fântână. Acolo se aflau doi barbeli, care făceau același lucru pe care-l voiam și noi: să ne adăpăm caii!

Deoarece nu voiam să-i tulburăm, am așteptat până și-au terminat treaba. În timp ce mă uitam la ei, băgai de seamă că unul din ei purta în deget un inel de argint care îmi atrase luarea-aminte. Uitându-mă mai bine, văzui că plăcuța acestuia nu era rotundă ci octogonală.

Inscripția avea un „Sâ“ legat cu un „Lâm“ și deasupra o linie subțire.

Privind cu atenție și la mâna celuilalt am observat că și el avea în deget un inel asemănător.

Așadar oamenii aceștia făceau parte din asociația sillanilor, adică a „Umbrelor“. Îmi veni atunci în gând că aș putea avea cel mai bun prilej să-mi dau seama de puterea pe care o aveau inelele pe care le luasem de la persani. Acum, când povestesc, știu că era o mare nesocotință din partea mea, dar atunci nu mă gândeam la asta. Ce ni se putea întâmpla dacă vom fi luați drept „Umbre“? Și apoi, eram noi în stare să le ținem piept acestora doi.

Mă apropiam de Halef, îi dădai pe furiș un inel de argint, eu luai pe cel de aur și-i șoptii:

— Vără repede inelul în deget fără să te vadă cineva. Oamenii ăștia sunt „Umbre“. Sunt curios să știu ce au să facă dacă le vor vedea la noi.

— *Mașallah*, bună idee! chicoti el pe înfundate, cu ochii rătători. Poate că vom avea de povestit mai târziu de pe urma acestei întâmplări. Dacă mă întreabă, o să le spun...

— N-ai să le spui nimic, îl întrerusei eu. Să mă lași pe mine să vorbesc. Nu se poate ști ce vom afla și trebuie să fim prevăzători.

— Dar bine, Sihdi, nu se poate să nu spun și eu ceva!

— Să spui și să faci tot ce voi face eu, asta e tot ce-ți cer, altceva nimic. Bagă de seamă să nu faci vreo greșală.

— Greșeală, eu! Așa mă cunoști tu pe mine, Sihdi? Să nu fi fost...

Nu stătui să mai ascult ce îndrugă, căci îmi umplusem pipa cu tutun, mă dusei la cei doi care fumau și zisei unuia din ei:

— Tutunul e hrana sufletului și fumul său înalță gândurile în văzduh. Dă-mi, rogu-te, nițel foc ca să-mi bucuri inima.

Mă așteptam să-l văd scoțând de la brâu cremenea și amnarul, cum era obiceiul pe acolo. El însă luă din sân o cutie de chibrituri, aprinse un băț și mi-l întinse. Când i-l luai din mână, zări inelul și strigă:

— *Abahraka Allah* - binecuvântat fie Allah! Ce văd în degetul tău!

Îi făcui un semn din cap și privii cu îngrijorare în juru-mi. Înțelese, căci adăugă cu glas scăzut:

— Iartă, o, stăpâne. Mirarea mea că te-am întâlnit aici a fost atât de mare că nu mi-am dat seama ce fac.

Așadar mă lua drept cineva care trebuia să se găsească în momentul de față în altă parte, cine știe cât de departe de aici.

Trebuia să iau bine seama, ca să nu mă dau de gol, de aceea îl întrebai:

— Unde credeai că sunt?

— La Bagdad, unde nu puteai ajunge decât abia ieri.

— Așa și e, dar m-am grăbit să plec numaidecât.

— Ți s-a dat acolo scrisoarea sefirului?

— Da.

Sefirul! Numele acesta făcu să simt ca un curent electric străbătându-mi trupul. Sefirul era deci aici. Să fie același despre care îmi vorbise polonezul? Unde se afla acum? Ce scop urmărea? Care să fi fost instrucțiunile pe care le conținea scrisoarea? Cine și ce eram eu? Sau mai bine zis cine și ce era omul drept care mă luau?

Toate aceste întrebări mi se încrucișau cu iuțeala fulgerului în minte. Poate că voi izbuti în cel din urmă să aflu de la omul acesta ceea ce vroiam să știu.

Individul se uită bănuitor la Halef, zări inelul din degetul lui și mă întrebă cu mare respect:

— Fii îngăduitor și iartă, o, stăpâne, dacă îndrăznesc să te întreb: oare acesta e Atfab, despre care sefirul mi-a spus că te va însoți?

— Da, încuviințai eu, în vreme ce în sufletul meu încolțise bănuiala că sunt luat drept peder-i-baharatul.

Bănuiala se preschimbă în siguranță când omul urmă:

— Numele pe care l-ai purtat în timpul călătoriei din urmă e Kassim Mirza, nu e așa?

— Așa mă cheamă în momentul de față.

Era același nume pe care și-l dăduse peder-i-baharatul. Omul însemna pesemne ceva în asociația „Umbrelor“; de aceea luai o atitudine demnă și mândră față de aceste două „Umbre“. Cât eram de curios și mai ales Halef, nu e greu de ghicit. Ca să aflu mai curând, pusei următoarea întrebare:

— Zici că sefirul te-a trimis la Bagdad ca să mă cauți pe mine?

— Da, stăpâne.

— Ți-a dat vreo veste pentru mine?

— Da, stăpâne.

Acest „da, stăpâne“ mi-ar fi putut deveni primejdios, dacă eu întrebam mereu și el îmi răspundea tot atât de scurt. De aceea urmai ceva mai stăruitor:

— Ce fel de veste? Vorbește! Nu-mi place să pun întrebări de prisos.

— Iartă, stăpâne! Sefirul e foarte aspru cu noi. Ne cere să răspundem scurt la întrebările pe care ni le pune și să nu întrebăm nimic. Trebuie să-ți spun doar atât: să nu te oprești în Bagdad, ci să vii numaidecât.

— Pentru ce?

— „Cadavrele“ au să sosească în curând, dar nu pe drumul caravelor ci, ca să fie mai în siguranță, vor fi transportate prin Nahr Sersar la Eufrat și de acolo pe plute mai departe.

— Unde?

Îmi aruncă o privire mirată și răspunse:

— Asta trebuie s-o știi tu mai bine ca mine, o, stăpâne!

Ei drace! Era cât p-aci să mă las prins în capcană. Mă făcui că nu bag de seamă și zisei repede: